

Β Ω Ρ Μ Ο Σ

«Ich liebe dich, mich reizt deine schöne Gestalt;
Und bist du nicht willig, so brauch'ich Gewalt.»
(GOETHE, *Erlkönig*).

Τὰ δρέπανα τῶν θεριστῶν πρὸς ἄλληλ' ἀμιλλῶνται,
καὶ ὁ ἰδρῶς κατέρχεται θερμὸς ἐκ τῶν μετώπων·
ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ, οἱ ἄνεμοι κοιμῶνται,
καὶ δίψα καίει φλογερά τὰ στήθη τῶν ἀνθρώπων.

—«Βῶρμε, ἰδέ· ἐκεῖ μακρὰν βαθύ τὸ ὕδωρ ῥέει·
ἄφες εὐθύς τὸ δρέπανον καὶ λάβε τὴν ὑδρίαν·
οἱ πάντες ἀπνυθίσσαμεν· ἡ δίψα πάντας καίει·
σπεῦσον· ἡμέραν ἄλλοτε δὲν εἶδομεν ὅμοιαν!»

Καὶ τὴν ὑδρίαν ἔλαβεν ὁ Βῶρμος παραχρῆμα,
ὁ νέος ὁ ἐπέραστος, τὸ ἄνθος τῶν Χαρίτων,
καὶ ἦδον εἰς τοῦ ποταμοῦ προσήγγιζε τὸ κύμα,
ὄτε προβαίνει πρὸς αὐτὸν νεᾶνις λευκοχίτων.

—«Δός μοι, κλεινὸν ἀγλαΐσμα τῶν Μαριανδυνῶν,
τὴν κοίλην σου ὑδρίαν,
καὶ δός μοι καὶ τὴν χεῖρά σου, —οὐχὶ καὶ τὴν καρδίαν,
καὶ πρὸς τὸ ρεῦμα τείνωμεν βηματισμὸν κοινόν·
εἶνε χρυσῆ ἢ μοῖρά σου!
Σὲ ἀγαπῶ... Τὴν χεῖρά σου.»

Καὶ ἔδωκεν ὁ ἄδολος ἐκεῖνος νεανίας
πᾶν ὅ,τι τῷ ἐζήτησεν ἡ κόρη ἡ ὠραία,
καὶ εἰς τὸ χεῖλος ἔφθασαν τῆς γῆς τῆς παροχθίας
ὁ νέος πλήρης ταραχῆς, μετὰ παλμῶν ἢ νεά.

«Τοιαῦτα κάλλη—τότε λέγει
ἢ Ναϊᾶς ἢ λευκοχίτων—
τοιαῦτα πλάσματα Χαρίτων
ἢ γῆ φθονεῖ καὶ καταφλέγει,
ἀλλ' ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ πυρὸς
σφρίζει ἢ Νύμφη δολερῶς!»

Εἶπε, καί, ἀναρπάσασα τὸν νέον, καταπίπτει
ἢ Νύμφη εἰς τὸν ποταμόν, παράφρων ἐρωμένη·
τὸ ὕδωρ μετ' ἀφροῦ πολλοῦ τὸν θεριστὴν καλύπτει,
καὶ μάτην πᾶς συνθεριστῆς τὸν Βῶρμον ἀναμνεῖ!...

Θρηνήσατε, θρηνήσατε τὸν κάλλιστον ἑταῖρον,
καί, ὅταν πάλιν θερισμὸν πολύμοχθον τελῆτε,
πρεσβῦται Μαριανδυνοὶ μετὰ τῶν νεωτέρων,
τὸν Βῶρμον ὄλοι κλαίετε, τὸν Βῶρμον ἀνυμνεῖτε!

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ